

Іван Війтенко

СКЕЛЯ ПРОМЕТЕЯ

Коломия
2017

БК 84 (4Укр)

В-41

До нової книжки члена Національних спілок України – письменників і журналістів, уродженця села Коршів на Прикарпатті, автора багатьох поетичних збірників увійшли поезії, написані в останній період, та вибрані твори громадянської лірики з попередніх видань.

© Іван Війтенко, вірші 2017

*Споконвіку Прометея
Там орел карає,
Що день божий добрі ребра
Й серце розбиває...
Тарас Шевченко.*

**Вкраїнський роде – гордий Прометею,
Лупає твої ребра не орел,
А хижий звір, що, мов ягнятко блеє,
Що не траву пасе – а світ би зжер.
Криваві кігті розривають серце,
Огидні ікла пожирають плоть.
Біснується в несамовитім герці
Люцифера кремлівського оплот.
Нашадки Кривоноса й Височана,
Праправнуки Хмельницького й Сірка,
Не забувайте, що ті давні рани,
Не загоїла вічності ріка.
Бо ще ніколи гадина московська
Не мала в грудях милості й жалю.
Прокляті покидьки-песиголовці
Криваве жито на Україні жнуть.
Та вже здригнулась скеля Прометея,
Ланци зневіри розірвав титан...
Народе, не надійся на Мойсея,
Допоки ще в Кремлі живий тиран.
Допоки олігархи-яничари
Крадуть твоє добро й любові шал,
Допоки совістю, мов на базарі,
Торгує демократ і радикал.
Але не вічне під високим небом**

**Оте кубло отруйного гаддя...
Як ще багато перейти нам треба,
Щоби від них очистилась земля.
Український роде, славний Прометею,
З чолом високим й мудрістю в очах,
Своєю мужністю й незламністю своєю
До світла прокладаєш шлях!**

Як прожити у Вітчизні без Вітчизни,
Обікраденим, обдуреним, зневаженим?
Де отой, що меду долі лизнув,
Думає, що Господом помазаний.
Де на брата брат здіймає руку,
Де в очах тумани наркоти,
Де злетілись, наче чорні круки,
На криваве торжище кати.
Чом задумались, братове, – змовкли?
Чи в Європу вже не прагне люд?
Там, де двері, наче вушко голки,
А у вушку тім застряг верблюд.
Домайданилися, доборолись, маєм –
Гідність, що лиш в гаслах і словах.
І Небесну Сотню, що до раю,
Ненаситцям проложила шлях.
Десь не Сході не стихає бійня,
У Криму з московщини щури.
Україно – зраджена князівно,
Зблідли твої горді прапори.
В стольнім граді, на печерських схилах,
Не князі – захланні крамарі.
Блиск багатства обрубав їм крила,
Ницість пригинає до землі.
Як прожити у Вітчизні без Вітчизни,
Як здолати нездоланний кряж?
За край неба, де стовпи залізні,
Сонця полудневого міраж!

Чи ваше серце салом обросло,
Чи пліснява покрила душу й очі?
Чом мовчите, коли регоче зло,
І чорні сили карк зломити хочуть?
Хтось в шароварах скаче гопака,
Хтось очі перваками заливає.
Невже не чуєте, що ворога рука
Уже на горлі зашморг затягає?
У норах сидите, немов кроти,
Пильнуєте свої огидні статки.
Лише б набити тлусті животи
І від проблем, мов вуж, слизнути гладко.
Невже не чуєте, як б'є у дзвін
Архангел світла з божої світлиці?
Ви, як черв'як, отой, що вліз у хрін
І яблуко йому навіть не сниться.
Чи ваше серце салом обросло,
Чи рідна пісня у душі не лине?
Невже забув ти, український хло...
Про славу і звитягу України?

Мені вночі наснилася війна
Із небом, що прасують бомбовози,
І та сорок четвертого весна,
Коли й на травах запеклися сльози.
Наснився паски сірої полин,
І обрій, що порізали гармати,
І той над шанцями лелечий клин,
Що ніс на крилах звістку про солдата.
Мені вночі наснилася війна,
Мов хижий крук, що виїдає очі,
І посмішка кістлявої пісна,
Що юний цвіт косила серед ночі...
Над мирним полем тиша залягла,
Сталевий плуг сховав осколки й кулі –
Війна кривава смерчем відгула,
Онукам на літа кують зозулі.
І правнукам, що гордо йдуть на Схід,
Щоби від «братньої» навали боронити,
Бо знову нам несуть сто бід
Нові ординці, кляті московити.
Захланний зайда у широкий рот
Запхав би наші гори і долини.
Та хай затямить кат, що є народ,
Який стіною стане за Україну.
І побратим підтримає завжди –
Із бою винесе, коли осколки в тіло...
На прю ставали з ворогом діди –
Тепер потомки б'ють ординців сміло.

Різдво у бліндажі

Фольгою місяць у різдвяну ніч,
Скрипить мороз на трибах плиночасу,
А ти бійця в різдвяну ніч не клич
За стіл святковий із степів Донбасу.
Він у сирім холоднім бліндажі,
Де лиш «буржуйка»-піч палає жаром.
На кулями засіяній межі
Колядку заспіває під гітару.
І побратими той святий мотив
Підхоплять легко – кожен, як уміє.
Тут не потрібно особливих слів,
Тут Божа ласка шире серце гріє.
Зміцніє сила й віра у ту мить,
І дух гартується, «що рве до бою».
Колядка птахом зраненим летить
Над вже не білим, а кривавим полем.
І падають на землю небеса,
Покраяні гарматами, мов ралом.
Різдвяної мелодії краса,
Водно вкраїнські душі поєднала.

*...Товарищ, москаль,
на Україну зуби не скаль...
Владимир Маяковский.*

**І знову скалить на Вкраїну зуби
Москаль з лукавої, ординської Москви.
З усіх каналів пустобрехом трубить,
Что русских, мол, обидели хохлы.
Что притесняют их язык могучий,
Что нравы и обычаи не чтут...
Та хто дав право окупантам злочим
На мій народ свою зливати лють?
Ви брешете, що ми брати-слов'яни,
Що нас єднають звичаї і кров.
Ви не слов'яни, ви – кати погані,
Вам осоружні милість і любов.
Прийшли із загребущими руками
Як і Батий, незваними в наш дім.
Вас породила відьма, а не мама,
Впоперек горла стане вам наш Крим.
Ніколи не проститься кров юнача,
Українських матерів гірка печаль:
Над полем бою чорний ворон криче,
Донецьку землю ріже хижа сталь...
І знову скалить на Вкраїну зуби
Кривавий гном із хижої Москви.
З усіх каналів пустобрехом трубить:
Что русских, мол, обидели хохлы...
Як вас, «знедолені брати», жаліють,
Як сльози ллють у зорянім Кремлі.
Беріть торби, на потяг – і в Росію,
Щоб Путіну вклонитись до землі.**

*Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть...
Тарас Шевченко.*

Там не гудуть над вишнями хрущі –
Холодне небо роздирають «Гради»,
Немов потворні мезозойські гади,
Повзуть ворожі орди уночі.
Сховавшись за бронєю і брехнею,
Московська рать скривавила мечі.
Вже не гудуть над вишнями хрущі –
Понад донецькою й луганською землею.
Праправнучок цариці Катерини,
Кремлівський карлик, кадебістський клон
Побачив на світанку дивний сон,
Що знову у «Союзі» Україна.
Тарасе-батьку, чуєш, над Донбасом
Ревуть гармати, а не гул хрущів?
Крізь пелену туманів і дощів
На Київ Путін позирає ласо.
Та закороткі ті криваві руки
И не буде стольний Київ, кате, твій.
Тебе б прогнати крізь солдатський стрій
І по негліже – як годиться, буком.
Там не гудуть над вишнями хрущі...
Нехай звивається гадюча, темна раса,
Поглянь, Тарасе, вже понад Донбасом
Зоря надії сходить уночі.

*Поки хоч скиба землі у крові,
Сивіти з горя моїй голові.
Тарас Мельничук.*

**А крові вже не скиби, а лани,
А кров'ю зрошені степи широкополі.
Жорстоким смерчем роздирають сні
Орди проклятої броньовані потвори.
І зазирає в очі чорний птах,
Той двоголовий, хижий і кривавий.
Він крові, крові людської забаг,
Він прагне величі імперської і слави.
Ї сивіє планети голова,
И твоя, Тарасе, наче сніг в тумані,
Палає в небі сонця булава,
Душа кривавить, мов Христові рани.
Гаптує день з небесної яси
Надії позолочену хустину.
То не твоя вина, Князю Роси,
Що посивіла з горя Україна!**

Ода землі

Землю гойдають в руках матері,
Землю батьки на раменах тримають,
Пісню кохання дзвінкі солов'ї
Їй на світанку в дібровах співають.
Щедро завітчана барвами трав,
Вмита дощами, розчесана сонцем,
Нам тебе, земле, Господь дарував,
Ми – твої воїни і охоронці.
Легко ступаю по бруку й траві,
Роси холодні збиваю додолу.
Земле предвічна, ми – діти твої,
Дай нам наснаги, любові і долі.
Дай нам веселку на стелі небес,
Дай нам пречистої блискавки й грому.
Лиш не даруй горя й відчаю хрест
Й болю утрати в мирному домі.
Щоб не топтала клята орда
Житні поля і міста, і святині.
Вірю воскресне краса молода,
Вірю в прийдешнє твоє, Україно.
Хай заберуть десь у безвість чорти
Хижого звіра з кремлівської вежі.
Рідна плането, зорею світи,
Нам твоя ласка і милість належить.
Землю гойдають в руках матері
Трепетно й ніжно, наче дитину.
Щедрість від матері й щедрість землі –
Дві нероздільні святі половини.

Літа розвіються на попіл,
На вітрошарпах лиходрам.
А що залишимо на потім
Ще ненародженим й синам?
Сплюндровані міста Донбасу,
В агонії кривавий степ?
Чи небо в сонячній окрасі
І над потоком шепіт верб?
Потоптані людські святині,
Згвалтовану любов і честь?
Чи українців в Україні
І світ усміхнений увесь?
Брати мої із Закарпаття,
З Волині, Львова і Черкас,
З Одеси і Луганська, браття,
Нас доля біла вже не раз.
Топтали чоботи чужинські,
Голодна смерть косила в ряд,
Та дух незламний український
Знов воскресав, як в травні сад.
Нехай затьямить Ірод злосний
В червонозорянім Кремлі:
Хто із мечем прийде у гості –
Згниє, мов пес, в сирій землі.
Ідуть незламні батальйони
В кривавий тан – на Схід, на Схід.
І в грудях серденько холоне,
Як косять кулі юний цвіт...

Там, де упали краплі крові
На чорну землю у полях,
Розквітнуть маки веселково,
Немов козацький гордий стяг.
Я вірю: буде Україна
В йорданській скупана воді:
Єдина, неподільна, вільна,
Гартована в борні й вогні.

Героям Крут

*Нас тут триста, як скло,
товариства лягло!
І земля не приймає.
Тарас Шевченко.*

Історія млинове коло крутить,
Де істина на матриці віків,
Де кличуть дзвони пам'яті під Крути,
Щоб пом'янути славних юнаків.
Січневе поле кулі покроїли,
А на снігах холодних – маків цвіт...
То не кохання квіти – кров скипіла,
Не відцвісти їй на скрижалях літ.
Свята земля тоді усіх прийняла,
Невинних, чистих, як прозоре скло,
Отих, які дівчат не цілували,
Поцілувало сонце у чоло.
А дзвін набатом б'є на сполох знову,
Бо вже на Сході чути рев гармат.
Там знову проливає ріки крові
Нашадок Муравйова – «зłodій-брат».
Московський «брате», тричі клятий «брате»,
Який ти, псячий сину, слов'янин?
Криваві руки не відмиєш, кате,
Спалить тебе вогонь зорі Полин.
Історія млинове коло крутить,
Снігами запорошує віки.
Стоять на варті пам'яті про Крути
В степу донецьким юнаків полки.

Журливо в небі там курличуть птахи
І не співають щедро солов'ї.
Спитайте Іловайськ і Волноваху,
Чим согрешили на святій землі?
Що тішилися сонцю і росинці,
Плекали ниви колос золотий,
Дітей ростили з духом українським
І заповітом Божим – «Не убий!»
Спитайте Іловайськ і Маріуполь,
Спитайте Волноваху і Донецьк,
Чи заслужили, щоб холодним трупом
Застигли сотні молодих сердець?
Спитайте матерів, що виплакали очі,
Що виглядають із війни синів,
Чому орду скарати Бог не хоче,
Чом не спалить московську зайду гнів?
Та ще гармати не скосили жито,
Ще зродить степ, що зранений в боях.
Нехай згадають Крути московити
І юнаків, що побороли страх.
Гряде відплата, наче громовиця,
Затямте, виродки із клятої орди.
Осяє сонце волі світлолице
Наші оселі, ниви і сади.

Сповідь бійця АТО

**Вража куля мене не скосила,
Впали інші у тому бою.
Це матуся у неба просила,
Щоб зберіг їй кровинку свою.
Це кохана у зорянім храмі
Із очима, де ніч залягла,
У молитвах до Божої мами
Оберегом для мене була.
Любі, милі, мої берегині,
Не помру, повернусь, бо люблю,
Соловейко дзвінкий на калині
Защобече нам пісню свою.
Лише гадину підлу скараю,
Лише голови гідрі зітну,
Не помру, повернусь, бо кохаю,
Перейду через клятту війну.
Вража куля мене не скосила,
Знову твердо стою у строю,
Бо ніякі пекельнії сили,
Не затьмарять кохання зорю.**

*Тремтїть, убивці! Думайте, лакузи!
Життя не наліза на ваш копил.
Василь Симоненко.*

Гармати роздирали сіру сутїнь
І «гради» покроїли небеса.
І ворог, наче пес скажений й лютий.
У злобі землю зранену кусав.
Нехай кусає, хай наб'є в горлянку
Глевиці чорної, липкої, мов смола.
Уже палають вогняні світанки,
Щоби спалити темні сили зла.
Тремтїть московські виродки й лакузи,
Життя не наліза на ваш копил.
Розвіють міфи «о былом Союзе»,
Вітри історії, мов подорожний пил.
Тремтїть убивці – кривця не водиця,
За все прийде розплата у свій час.
В небесній кузні вже кується криця,
Чорти у пеклі зачекались вас.
Гармати роздирали сіру сутїнь
І «гради» покроїли небеса.
Історія ще не забула Крути,
Гріхи ніхто на небі не списав.

*На цвинтарі розстріляних ілюзій
Уже немає місця для могил...
Василь Симоненко.*

**На цвинтарі розстріляних ілюзій
Сумують свіжотесані хрести.
В могилах ті, що не дійшли мети,
Що скошені, немов трава у лузі.
А чи була у них ясна мета?
І за яку боролися державу?
На цвинтарі ілюзій вмерла слава,
Погасла зірка долі золота.
Гриміть литаври сонячної днини,
Паліть у ватрі траурні вінки.
Полинули у вирій крізь роки,
Мов журавлі, синочки України.**

Чорна звістка

Та звістка чорна, наче з неба грім,
Прийшла нежданно у сільську хатину.
А ти не вір. Ти довіряй не всім.
Може, неправда? Може, не загинув?
Може, в полоні у тенетах мук
Десь у Донецьку, у сирім підвалі?
Та звістка чорна, наче хижий птах,
Стискає серце в невимовним жалем.
І скапує сльозою, мов бурштин,
Із плес очей, гірка печаль вдовина.
Десь там під Іловайськом муж і син
Зложили голови за Україну.
І хто утішить? Хто прийде у дім?
Хто розжене хмарини смутку й болю?
Але немає двісті Україн –
Вона одна і смерть одна – за волю!

Вже пророста вербовою корою
З моїх легень сопілка навесні.
І жебонять журливою рікою
Давно забуті і нові пісні.
Співай, сопілко, подруго юнача,
Свою журбу у полі розвівай.
Понад землею чорний ворон криче,
Покрили хмари рідний небокрай.
Співай, сопілко, та не край серденько,
Тремти пташиною у зболених вустах,
Бо вже зросила посивіла ненька
Сльозою небо в синових очах.
Ще не святилися на травах зорероси,
Ще не цвіли у лузі бриндуші.
Співай, сопілко, Україна просить,
Посій надії у живій душі.
Бринить душа вербовою корою,
Несе ріка зажурені пісні.
Стоять берізки в білих одностроях,
Неначе медсестрички на війні.

Не тримаю на тебе зла,
Не пора, щоби зло тримати.
Десь на сході ревуть гармати,
А до нас ще війна не дійшла.
Не тримаю на тебе зла,
Не дивися й на мене скоса.
Кулі там славних хлопців косять,
А у нас молодиць півсела.
Що ділити з тобою, навіщо?
Час давно поділив усе.
Чорна хмара зі Сходу несе
На зловіснім крилі грозовище.
Не тримаю на тебе зла.
Все минеться, аби лиш жити.
Знову маки цвістимуть у житі,
Де ще вчора війна гула.

Коли ревуть гармати – муза спить,
Здається, так колись казали древні.
Але чому, коли душа болить,
Я в мудрості отій чомусь непевний?
Не може спати муза у ту мить,
Коли над світом крешуть блискавиці.
Збуди її – хай слово променить,
Гартує міць і силу, наче криця.
Щоб мужністю наповнились серця,
І кров зануртувала, наче в повинь.
Осяє душу віщий перст Творця
І музи щедрий, всеосяжний промінь.

Хтось каже, що очищує вогонь,
Що в полум'ї стає дзвінкіша криця,
Та схорони нас, Боже, й оборонь
Від полум'я ворожої рушниці.
Від «градів» смертоносних блискавиць,
Від хижого вогню у морі крові.
Хай із твоїх прощаючих десниць
Пролетється світло радості й любови.
Хай вогнища домашнього тепло
Зігріє душу, тіло і оселю.
Коли святиться в полум'ї добро,
То розцвітають долі акварелі.

Вперезали тебе автострадами
І сталевими кільцями залізниць.
Засівали, мов зерном, «градами»
І кроїли мечем вражих криць.
Але ти не стогнала, не плакала,
Не стікала сльозою роси.
А цвіла полум'яними маками
Там, де ворог жита покосив.
Де, мов скиби, лягли дороги
На твоє посивіле чоло.
Земле рідна, земними тривогами
Небо в душу промінням вросло.
Вперезали тебе автострадами,
Обручами сталевими залізниць.
Із полону вирватись рада би,
Та тримає проміння зірниць.

Зима ще не воскресла, не розквітла,
Не квапилася в засвіти зима.
А за вікном так мало світла –
Багато світла там, де нас нема.
Десь пробудилося гарматне жерло,
З пащеки чорної виригує вогонь.
І пожирає і живих, і вмерлих
Кривавого диктатора дракон.
Замало дня – багато ночі,
Пітьми багато, що у вічі б'є.
Дракон війни вступитися не хоче,
Гніздечко миру ластівка не в'є.
Несуть весну на сивих крилах бузьки,
Несуть світанки у красі-росі.
Чом у широкім світі вам завузько?
Чом співу ластівки радіють не усі?
І ріжуть небо вражі блискавиці,
Кривавий обрій крає серце й сні
Яким богам ще треба поклониться,
Щоб навіки шез дракон війни?

Не вірив, що впаде ізнов війна
На тихі води і на роси чисті,
Що хоругвою чорною вона
Затьмарить весни у зеленім листі.
Не вірив я, що внуки і сини
Візьмуть у руки смертоносну зброю,
Що не повернуться з проклятої війни
Полегли на Донеччині герої.
Не вірив, що вчорашній побратим,
З яким колись служив у Підмосков'ї,
Прийде на мою землю вже чужим –
Ординцем хижим, що бажає крові.
Як шкода, що тоді не розпізнав,
Його нутро гниле, немов болото.
Російський «брате», як ти низько впав
В очах моїх: не воїн ти – підлота.
У хмарах обрій втомлено присів
На темні води і криваві роси...
Чекають матері з війни синів
І милості в святого неба просять.

Відмайданилось, перемайданило,
Відлетіло кривавою птахою.
Та співати «Осанна» зарано,
Бо Україна знову під плахою.
Вже напилися «беркути» крові,
Тепер п'ють олігархи кровицю.
Дай нам, Боже, наснаги й любови,
Дай нам мужності й сили, мов криця.
Б'ють на сполох пам'яті дзвони,
Де ви, хлопці з Небесної раті?
Ваші очі, мов неба безодня,
Ваша кров зацвіла на асфальті.
На Грушевського, на Інститутській,
На Софіївській і на Майдані.
Скільки треба отих революцій,
Щоб позбутись навіки тиранів?
Скільки треба пролити ще крові,
Ріки, море, чи океани?
Кличе Сотня Небесна нас знову
На, освячені Богом, майдани.

Лину до Тараса

На Тарасових стежках-дорогах
Попіл часу, наче сніг, заліг.
Там зі смутку зіткані тривоги
І сліди від його босих ніг.
Десть там заплелися воєдино
Радість, біль і гіркота думок.
До Тараса лину щохвилини
Й кожду мить коротшає мій крок.
Пригортаюсь серцем до пророка,
До святої істини століть,
Осягаю його віщим оком
Паралелі нових лихоліть.
Знову стогнуть ниви і могили
Під копитами московської орди,
Воронням кривавим вража сила
Опаскудила оселі і сади.
Знов насититись не можуть товстопузі,
Рвуть останню свиту із плеча.
Не питайте чом замовкли Музи,
Чом скорботи незгаса свіча?
Та не вмерла пісня лебедина,
В'ється гордо у небесну вись,
Із вогню воскресне Україна,
Наче Фенікс, з попелу колись!

Шахтарські яблука

У зоні конфлікту змовкли гармати
І знову в «зеленці» кують зозулі.
Може, зняти бронжилет солдату?
Не варто – чигає снайпера куля.
У зоні конфлікту старенький шахтар,
Засмаглий, як негр із Мозамбіку,
Продає яблучка, наче крамар,
Наторговує грошенята на ліки.
Десь у пивниці зберіг те диво,
Жовті, мов з воску зліплені ябка.
Не скалічила їх свинцева злива
І не пожерла московська шавка.
А пенсія забарилася в дорозі,
Хоч загарував її, як і належить.
Присіла хмарина на мить у тривозі,
На териконову чорну вежу.
У зоні конфлікту мовчать гармати,
Тиша зловісна, як в передгроззя.
А йому лиш би яблучка продати,
Жовті, мов з воску, на сонечко схожі.

А що там, на сході, про що говорять,
Чи знову стріляють, чи є двохсоті?
Чи людожери наситились плоттю,
Чи крові напилися по горло?
А що там на сході, засіянім «градами»,
Вкритім осколками і бліндажами,
Понищенім наркоманами і москалями,
Покатованім багнетами і прикладами?
А що там на сході, на полі сарматським,
Де предків трипільців гойдалося жито?
(А тим, що в могилах, хотілося жити,
і друга обняти, щиро по-братськи).
А що там на сході, чи зійдуть зірниці,
Чи сонце просвітлить уми недолугі?
О Боже Великий, розвій чорні смуги,
Хай мати обніме синів світлолицих!

Не стріляли вже, майже, два дні,
В сірій зоні зловісна тиша.
А вони на проклятій війні
І свій пост, просто так, не залишать.
Тут межа, тут останній кордон,
Поза ним Україна і мати,
А у снах ніжний дотик долонь
И світлі вікна рідної хати.
Десь за пагорбом снайпер-чечен,
Мов шуліка, вишукує жертву.
Над окопом розстріляний клен
За бійця ладен померти.
Падав сніг на зраний брук,
Підривалися хлопці на мінах.
На знаменах надій і розпук
Твоя біль і любов, Україно.

Земля лежала кругла, як горіх,
Мов породілля на холоднім ліжку,
І порошив у її вічі сніг,
І місяць наставляв маленькі ріжки.
Тріщали на морозі ясени,
Мов постріли короткі із гвинтівки.
Здавалося немає тут війни,
А просто – ясенова перестрілка.
Та раптом небо репнуло навпіл,
Земля на диби стала, мов лошиця.
Кривавий сніг, солоний, наче сіль.
Упав бійцям на скам'янілі лиця.
На цій тривожній, вогняній межі
Стояти їм, немов гранітні брили.
Їх очі, мов нагострені ножі,
Пощади у нікого не просили.
Земля лежала кругла, як горіх,
Снаряди й «гради» шматували тіло
І масхалатом падав з неба сніг,
На цілі у оптичному прицілі.

Вони лежали плазом на ріллі,
Німі, холодні у смертельній комі.
Два витязі, два гордих журавлі,
Що з вирію прилинули додому.
Безкрилі крила полонила тьма,
Зціпили м'язи вічності кайдани.
А десь за пагорбом ще тішилась зима,
З проталинами чорними, мов рани.
Гриміли раз-по-раз у далині
Короткі залпи вражих мінометів.
І лиховісний смерч «градовогнів»
Усе живе стискав в обіймах смерті.
Не відали, не знали журавлі,
Що скосить крила та ворожа сила.
Лежать, немов солдати, на ріллі,
На тій землі, що їх не захистила.
Заплакали похилі небеса,
А десь гармати роздирали тишу.
За що? За що загинула краса?
Кому завадила? Не скаже і Всевишній.

Молитва

Врятуй, спаси від розпачу й біди,
О, Боже, ти це можеш, безперечно,
Гуляє вітер в гніздищах лелечих,
Мороз пекельний мозок остудив.
І від зневіри, Господи, спаси,
Даруй звиягу й радість перемоги,
Щоби в світах розвіялись тривоги
І пісні звеселіли голоси.
Бо терном вкрита стежка до мети,
Омита кровію і болем на Майдані.
Зоря надії світить у тумані,
Але до неї так нелегко йти.
О, Господи, помилуй і спаси,
Пошли свій глас з небесної оселі,
Щоб відчинились заповітні двері
У світ величний радості й краси.

Всі ми діти Бога і народу,
Всіх пантрує ангела крило.
І живе від роду і до роду
У серцях надія і добро.
Хтось купається у сріблі-злоті,
Іншим колос щастя не дозрів.
Хтось з душею злоби і підлоти
У пільмі захланності заскнів.
Не про них моє нехитре слово,
Не про них сей віршомовний спітч.
Вірю що не вмер ще світ любові,
Чую віри і надії клич.
П'є веселка молодильну воду,
Сонце котить бублик золотий.
Я з тобою, український роде,
Доки світ, і доки ще живий.
Всі ми діти Бога і народу,
В злагоді долаєм світ пільми.
Яблуня потішить щедрим плодом –
Світ величний тішиться людьми.

Небесна Сотня

Слова молитви, траурні вінки,
Сльоза додолу падає скорботна.
На хвилі болю лине у віки,
В розкрилля вічності Небесна Сотня.
Небесна Сотня – пафосні слова,
Але хіба той біль вони розвіють?
Упали, як підкошена трава,
Ще нерозквітлі пелюстки надії.
Холодна ніч застигла у очах,
Схилилось небо низько почорніле.
Рука тирана, мов зловісний птах,
Кривавим кігтем розірвала тіло.
Гримить Майдан, вирує, мов вулкан,
Пролита кров на барикади кличе.
А де тиран? Де отой кат-тиран,
Із Януса дволикого обличчям?
В безодню пекла йому вірний шлях,
У нори не сховається тхорині.
Сльоза застигла в маминих очах,
Чоло схилила мати-Україна.
Палають вікопам'ятні свічки,
Дощем сумують небеса холодні.
Ідуть у вічність юнаки й батьки,
У райський сад пливе Небесна Сотня.

*Я не люблю тебе, ненавиджу, беркуте,
За те, що в груді ти ховаєш серце люте.
Іван Франко.*

Палають автошини – чорний дим
Понад Майданом, наче чорний ворон.
Пролита кров, а на душі полин
І білим снігом плачуть чорні зорі.
В жалобі похилились матері,
Охриплий голос крижаніє болем.
Чому вінком терновим на чолі
Вінчають, Україно, твою долю?
Чому злодійська згряя палачів
Народ, мов стадо, заганяє в зону?
Де по «поняттям» усе без слів,
Без страху Божого і людського закону.
О, беркуте, із жадібним нутром,
Із дзьобом хижим, що бажає крові.
В твоєму серці злість і чорне зло,
І вже немає місця для любові.
Та не вовчиця породила вас
І не бісиця молоком поїла.
Хіба отой люцифера наказ
Не ціпенить ваші чуття і тіло?
Чи вам у кров залили наркоту,
Що, мов Іуда, продаєте душу?
Чом кожен з вас присягу ту святу

Перед народом й совістю порушив?
Впав вірменин від кулі й білорус,
Львів'янина закатували звірі.
Але ніколи, каже, не скорююсь,
Народ, що в серці має честь і віру.
І силу ту не похитне дракон,
Ні беркутів орда несамовита.
Палають шини, у серцях вогонь,
Який ніхто не зможе загасити.

Нова історія

Чи не збагнув, чи, може, не второпав?
Чи помутився в оці білий світ?
Вожді нас кликали в омріяну Європу,
А нині повернулися на схід.
Туманять знову, що розвієм смуту,
Що лише там обітований рай.
Не буде раю! Будуть нові пута,
Що, мов коня, стриножать рідний край!
Ми вже пройшли семестри азіатські
Й опіку «брата», що, мов хижий птах,
Могили стогнуть у степах козацькі,
До помсти кличуть вбиті в таборах.
А ви – на схід, щоби залити болем
Пшеничний степ, веселку полонин.
Та годі, «брате», годі – вже ніколи,
Не стане рабом України син!
Бо гордий дух козацтва і опришків
Прокинувся у тисячах сердець.
Історія нову напише книжку,
В якій початок – ваших днів кінець!
Вельможні казнокради, «кровосіси»,
В овечій шкірі зліші, як вовки.
Вже відкувала вам зозуля в лісі
Дияволом відміряні роки!

Кров на бруківці

Невинна кров, пролита на бруківці,
Волає на жертovníм вівтарі.
– Ви чуєте, сатрапи, ми не вівці,
А ви для нас давно не пастирі!
Напищені злодійсько-ситі пики,
Не думайте, що ви уже божки,
Ще вас і «беркутів», що мов шуліки дикі,
Обцас відомсти розітре важкий!
Ви прагнете назад у темне царство
Народ мій повести, немов сліпців.
Та ще живуть звитяга і лицарство
І клекотить у дужих грудях гнів.
І молоде осяяє пелюстя,
Що розцвіло під вільним знаменом,
Ніколи ви своїм мерзенним глуздом
Не зробите сліпим, німим рабом.
Немов ріка глибока і могутня,
Пливе Майдан до світлої мети.
Ніхто не зможе знову нас закути,
Ви чуєте, недолюдки-кати!
Невинна кров, пролита на бруківці,
У серці крижаніє, наче лід.
Ми є народ, а не сумирні вівці,
Із нами Бог, за нами – увесь світ!

Коли в сорочці-безрукавці
Іду зарošеним селом,
Мене вітають рано-вранці
Святий Петро з святим Павлом.
І бджоли легкі, мов пир'їни,
Над цвітом липовим бринять.
Це над чолом твоїм, Україно,
Небесна лине благодать.
Це і поля твої, і гори,
І села, й гамірні міста
Святі вінчають омофором
На щастя, долю і літа.
Із гір струмки в долину линуть,
До моря річка поспіша.
Це твоя велич, Україно,
Це твоя музика й душа.
Вирує океан Майдану,
Б'ють хвилі гніву в береги.
Це дух твій, матінко, незламний,
Це сила віри і снаги.
У літнім небі – ні хмарини,
Іду зарošеним селом.
Вітають неньку-Україну
Святий Петро з святим Павлом.

В моєї долі два є почуття,
Що світлу душу навпіл половиняць:
Любов до мами, що дала життя,
Й любов свята до матері-Вкраїни.
Я щедрість п'ю із їх святих криниць,
Гамую втому в лагідному лоні,
І чую голос, що дзвінкіший криць,
Що б'є набатом у моім безсонні.
Я чую, мамо, ваші біль і плач,
Я бачу сльози, що дощем з блакиті.
Чому, рідненька, знову злий палач
Вас хоче, наче житечко, скосити?
Стоїть Майдан, мов айсберг, мов скала,
Стоять сини соколи-соколята,
Ідуть загани з міста і з села,
Щоб вовчій зграї стежку перетяти.
Не плачте, не сумуйте, матері,
Що на знаменах ваших краплі крові,
Заграють знову сурми на зорі,
Провісниками радості й любові.
В моєї долі два є почуття,
Що щиру душу напіл половиняць:
Вклоняюсь матері, яка дала життя,
Горнусь до тебе, мамо-Україно!

*...І на оновленій землі
Врага не буде супостата...
Тарас Шевченко.*

Коли гримлять набатами Майдани,
Коли здригаються історії пласти,
Кривавлять знову, мов Христові рани,
Круті дороги наші до мети.
Пекельні муки на безвір'ї віри,
Полин-надії в тернах сподівань,
У чаші зла нема, Тарасе, міри,
В чаші терпіння не вино, а грань.
Снуються думи сиві, мов тумани,
І роздирає душу ворон чвар,
А твої внуки розійшлись світами
І продаються в рабство, як товар.
Бо що може невільник ще продати,
В якого вкрали мову і любов,
І сонце правди, замкнуте за ґрати,
Туман брехні й запродавства сховав.
Вже доборолись до самого краю,
А три гетьмани ділять жупани.
Батьку-Тарасе, я молюсь, благаю,
Опам'ятай їх – словом зупини.
Нехай просвітляться усі незрячі,
Нехай глухі почують глас з небес,
Хай Україна-матінка не плаче,
Бо за які гріхи несемо хрест?
Чому себе мордуєм й розпинаєм?
Чому гадюччя плодить рідний край?

**Чому Господь знедолених карає,
А упирам злосливим творить рай?
Та вже гримлять громи несамовито,
Хвиля Майдану гребінь гніву рве.
Ще на могилах, москалем розритих,
Козацька слава й воля оживе.**

**Ватрою вибухни, вилийся грізним вулканом,
Влийся у душу цілющим бальзамом.
Грими, наша пісне, ламай перешкоди,
Чи чуєш мене, український народі?
Чи чуєш мій спів? Чи мову ще знаєш?
Якщо позабув – Батьківщини не маєш!
Тинятися будеш задвірками чорними,
Розмеле життя тебе своїми жорнами.
А син, що матусі не зрікся ніколи,
Хоч важко йому і серце у болях –
Приходить з дороги, до свого порогу
З любов'ю, надією й вірою в Бога.
Б'є з пам'яті світло незламності духа,
Козацька звитяга, пожежі, розруха.
Від діда до батька, від батька до сина,
Живе твоя слава, моя Україно!**

Пліткує дехто, що я баламут,
Що часом з неповажним товариством.
Хай терлиці язиків перетруть,
Я, мов опришок, гордо йду зі свистом.
Хоч у руках не бартка і не кріс,
Не постоли, а мешти – така мода.
Та, якщо треба, стану на весь зріст
За честь і славу роду і народу.
Бо хіба може бути інша суть,
Щоб утвердитись в образі людини.
Болить мені, коли кровицю п'ють
Кати-вампири з серця України.
Я з совістю не йшов на компроміс,
Коли цвіли морошково Майдани,
І словом, що разило, наче кріс,
Свій голос вплив у стукіт барабанів.
Зневажено мене і мій народ,
Та щира віра в серці не згасає.
Ще задзвенить нових пісень акорд
І ті пісні ми славно доспіваєм.

Прийшла орда до влади, до стерна,
Насунулась зі сходу, наче хмара.
Чому мовчиш, неначе німіна,
Народе, що по шию в злиднях й чварах?
Сестру й дружину віддаєш в гарем
Донецькому султану на поталу.
Коли ми сльози матерям утрем,
Наснаги вип'ємо із келиха Грааля?
Злодійська «алькапонівська братва»,
Мов вовча зграя шкірить хижі ікла,
Для них палаци, яхти і «жратва»,
Для вас в'язниці з ґратами на вікнах.
Прозрійте, славні Довбуша сини,
Данила з Галича, потомки гордовиті.
Вже чути сурми поклик голосний –
Не на гостину, а на славу битву!
Прийшла орда до влади, до стерна,
Мов сарана із ненаситним чревом.
Прозрій, народе – ти не німіна!
Ти воїн нездоланий, з серцем лева!

**Народе мій, святий і величавий,
У вишиванці й зорянім намисті,
Плюгавили тебе й твою державу,
Та навіть в скруті залишився чистим.
Тебе морили голодом катюги,
Мов хижі круки, рвали яничари.
І сталіністи – люцифера слуги,
На смерть вели, до нитки обкрадали.
Чугайстер плакав смерековим бодем
В понищених сокирою Карпатах.
Земля ридала хлібодарським полем,
Коли останнє забирали з хати.
Коли із хижим сатанинським хистом,
Без суду, милості і Божого закону
Господарів землі «енкаведисти»
Везли в Сибір в телятниках-вагонах.
Не буде вам спокою, ні прощення,
Від помсти не сховаєтесь у нори.
Ваші сліди, прокляті і мерзенні,
Дощі і грози змиють в Чорне море.
Ви вбили все, але не вбили душу,
Не вбили пам'ять і співучу мову.
Із попелу величний й непорушний
Козацький дух відроджується знову!**

Десь у безмежжі загубився час,
Коли я ще легітно, мов пташина,
В обіймах матері, і мами-України
Пишався тим, що є вона у нас.
Вітри минувшини знаменами звитяги,
У серці юнім бунтували кров
І розцвітала у душі любов,
У жилах грала сила і відвага.
Чому тепер, коли буремний здвиг,
У безвість кинув колоса із глини,
Немов сирітка, стала Україна,
Серед злодійства фарисейства й лих?
Міраж надій, мов у пустелі звуки,
Як роси світанкові на стерні...
Сміятися, чи плакати мені,
На запах крові поспішають круки.
Майдани, революції, слова,
Лише слова – пустопорожнім дзвоном.
І, наче циган місяцем – законом
Гаранта крутить мудра голова.
А де народ – чому мовчить народ,
Немов овець отара з полонини,
І тлумить десь на Сході Україну
Згряя зловісних хижаків-заброд.
Під залпи канонади легко красти,
Останню свиту дерти із плеча.
Десь у туманах блимає свіча,
А за туманами країна щастя.
Іду сліпцем на відстані надій
В обійми Відня, Вільнюса, Брюсселя.
Не відаю чи наші паралелі
Зійдуться десь на лінії одній.

Все нині продається, все купується,
Усе крадуть, а чи здають в оренду.
Брехня регоче, підлістю хизується,
Скликає свій брехливий референдум.
На чорне скажуть біле – і по всьому...
Зашкірять зуби ненаситні пащі,
А ми собі тихенько поговорим,
Нехай крадуть, лиш би не брали наше.
Сусіда тлумлять – тлумте, нам байдуже,
Згорів сусід – нехай горить із димом.
Не розберу, якому богу служать
Оті вчорашні, всюдисущі й нині.
На свій фасон все міряють і шиють,
Хоч дрібка мозку та в ручищах сила.
Вони і землю навіть переріють,
Якби Всевишній дарував їм крила.
Все нині продається, все купується,
Майдани зраджують і топчуть ідеали.
І не збагну, який то дім будується
У цьому хаосі безладдя й деморалі.

Знову серце мені крає нині,
Над Майданом сей сумний мотив:
– Плине кача...плине по Тисині,
Плине в душі сивих матерів.
На бруківці, що дощами вмига,
Пелюстками пам'ять розцвіла.
А вони могли ще з нами жити,
Та надія на Майдан вела.
Що їм з того, що понад Майданом,
Слів величних лине передзвін.
Не такою матір-Україну
Мріяв бачити її полеглий син.
Плине кача... плине по Тисині,
Зблідли в буднях образи й пісні.
Що ми скажемо колись дитині,
Що народжена у постмайданські дні?
Де оте обіцяне, величне,
Де оте, за що пролили кров?
«Патріоти» підлі і безличні
Згвальтували віру і любов.
Розпинають, мов Христа, Україну
Люципера клятого сини...
Плине кача... плине по Тисині
І Небесна Сотня лине в сні!

На перехрестях крутозламних дат,
Де пси історії ще пам'ять не злизали
Знову свічки, немов зірки горять,
Мов очі тих, що на бруківці впали.
Холодний Київ... Сніг їдкий, мов сіль,
Горіли шини, рвалися гранати,
І снайпер хижо зирив у приціл...
Але за що, навіщо убивати?
Навіщо рвати тіло молоде,
Навіщо кулю посилати в груди?
Але відплата кожному гряде,
Як не земна – то небеса засудять!
Холодний Київ... На бруківці кров,
Юнак безвусий під щитом фанерним.
Розстріляна надія і любов,
Натужені, мов струни рвуться нерви.
На перехрестях крутозламних дат
Нові слова в літописі України –
«Небесна Сотня», «Гідності парад»,
І слово «Революція» нетлінне!

Душа порожня, мов жебрацький міх,
Гортаю знову календарні втрати.
Скрутився рік у барановий ріг,
Коло порожнього не варто класти варту.
З телеекранів ялинковий бум,
Відсвяткували німці і мадяри.
І новорічним снігом білий сум
Латає на даху іржаві шпари.
Дамокловим мечем навис дефолт,
В лабетах кризи стогне Україна.
Аукціони здешевили лот
На антикваріат і на картини.
Споживчий кошик спорожнів до дна,
Зміліли, мов ріка, дающих длані.
А у верхах ні спокою, ні сна,
Кожен шукає ворогів і крайніх.
Душа порожня, як жебрацький міх,
Гортаю знову календарні втрати,
А за вікном пухнастий білий сніг
Колядників запрошує до хати.

На торжищі знецінених ідей
Смердить, як в магазині секондхенду.
Торгують тут і совістю, і брендом,
Махлюють, брешуть і здають в оренду,
І пафосно вигукують «Окей!»

Базар гуде – крадуть, везуть, несуть
Помаранчеві догнивають крами.
Продали все – вже скоро рідну маму
Арабові, турчину, а чи в Гану
За долар жабошкірий продадуть.

На торжищі знецінених ідей
Вітри осінні прапори полочуть.
Немов сороки, крамарі тріскають,
І кожен з них хитрішим бути хоче,
Та холодно, мов в хаті без дверей.

Нав'язливо – цитринові вітри,
Зневіра, наче іній, душу коле.
Міраж надії із очей зітри –
В пенатах лжі перемінились ролі.
Міраж надії – крига під ребро.
Болить, ранить розтоптане начало.
Перебродило молоде вино,
Перештормило, мов дев'ятим валом.
Нувориш, наче вовк серед ягнят,
Немов сучата, скиглять різноісти.
Чумніє голих можновладців ряд –
І шабаш там справляють сатаніти.

І знову розпинають на хресті
Нові Пилати гордого Пророка.
Сліпці ховаються, немов кроти,
У нори зачервивлені глибоко.
І знову розпинають на хресті
Ще нерозквітлі пелюстки надії.
У храмах честі в молитвах не ті,
Що віру і любов у душі сіють.
І знову розпинають на зорі...
(Кого ще нині з нас не розпинали?)
Спеклася кров на чорнім вівтарі,
А їм все мало жертви, усе мало.

А всі чекали вітру перемін,
А ви ладнали паруси і стерна.
Але від редьки не солодший хрін,
Не жито змелено – гірчичні зерна.

Не дме у парус ані норд, ні вест
І човен, мов з горіха шкарлупина.
На морі – штиль. Та наче віщий перст,
В тумані зорить берег Ойкумени.

Привикли ми терпіти і чекать,
Ховатися, мов равлики, у схрони.
Зціпити зуби і тоді мовчать,
Коли горять, палають Вавилони.
Коли надії розтоптали в прах,
Коли зневажено усе, що найсвятіше.
І совість розпинають на хрестах,
Уже й Різдво колядками не тішить.
Палає розум, наче Вавилон,
Мов жорнами, перемололо долі.
Та хто ми є – гібрид якийсь, чи клон?
Чи байстрючата недолугі, кволі?
Волає Печеніжин і Космач,
І Камінь Писаний з-під Криворівні.
Олекса Довбуш топір, мов пернач,
Підніс, щоб нагадати – всі ми рівні.
Усі ми перед Господа столом
У судний день зійдемося по заплату.
І той вельможний, і найменший гном
За все буде сповна відповідати.
Чому ж один від жиру аж збіснів,
А іншому пів світу вже замало.
У Лету канула епоха королів,
Та ера не минулася васалів.
Бо знову гне коліна і хребет
Здрібніле плем'я гордого опришка
Перед отими, що з «мерсокарет»
На тебе зирять «вертухаєм» з вишки.
Пора отямитись. А як, а як?

Болить душа зневірена Майданом...
Прадавній страх зацепенів в очах,
У серці кровоточить свіжа рана.
Палає розум, наче Вавилон,
Мов жорнами перемололо долі.
Та крізь тумани, мов пророчий сон,
З-за небокраю сходить сонцеколо.

І знову все перекручують,
Перетрушують пласти історії.
Стогнуть в могилах мученики,
Кривавлять у небі зорі.
Я чую як плачуть трави,
Зелені гаї і стерні.
Хіба дорогу до слави
Можна здолати екстерном?
Болять незагоєні рани,
А ви на них солі і солі!
Сини, пожалійте маму,
Нехай лютий біль не коле.
Сини, пожалійте маму,
Бо мама у вас єдина.
Болять незагоєні рани,
Болить мені Україна.

**В краю блюзнірства та інтриг,
Червоне яблуко спокуси
Хтось надкусив, а хтось – не встиг,
А іншого ніхто не змусить.
В краю блюзнірства та інтриг,
Де небо сонця ся встидає,
Вже нарobili стільки лих
Червоні яблука із раю.**

**Я за собою залишаю право
Бути суддею й катом водночас,
Судити лжепророка і Варавву,
Себе судити й не судити вас.
Я за собою залишаю право
Сказати «так», або сказати «ні».
Голодним бути, чи хмеліти в славі,
Зломитися, чи вмерти на коні.
Я за собою залишаю право
Любити, ненавидіти, судить,
Доки палають сонячні заграви
І серцем відчуваю кожную мить.**

Проснись – щоби історію не проспати,
Щоби відзеркалення не хапав.
Щоби опісля не оплакував втрати,
Голову попелом не посипав.
Проснися – послухай ранкові набати
Послухай, як стогне зраний брук.
Проснися, щоб руку гордо підняти
В нестримному морі з тисячі рук.
Проснися, поете, проснися, мій брате,
Збуди в кожному серці новий Майдан.
Проснись – щоби історію не проспати
І своє поліно кинути в грань.

Перешиванці і у вишиванці,
Задрипанці і голодранці.
Хизуються коріннячком козацьким,
А морда підла хамсько-азіатська.
Готові панові за пів дуката
Навіть халяви й п'яти облизати.
Перешиванці в сьомому коліні,
Немов собака, що нагадив в сні.
Продали батька, матір і родину,
Тепер шматують Неньку-Україну.

*«Братам», яких «раздражаєт»
українська мова!*

**Яка ще нація на кулі
Таку зневагу чула знову,
Пихаті зайти тичуть дулі
Українській гідності і мові.
Їх, наче мухи, «раздражають»
Слова предвічні, як молитва.
Слова, що піснею співають
І гостролезі, наче бритва.
Що з колисковою матусі
Закодувались в кров і гени,
Що в кожному подиху і русі
Дарують радість і натхнення.
Українська мова – плоть від плоті
Тобі нелегко в цьому світі.
Та що залишимо на потім,
Ще ненародженим і дітям?
Бо, чуєте – їх «раздражають»
Слова і мова, мов чар-зілля,
І ті пісні, що ще співають,
У наших селах на весіллях.
Пора сказати: «Геть пихаті!»
Торби на плечі і в Росію!
Там ваш уділ і «мат», і мати,
І гном кремлівський – ваш месія.
Де вже не будуть «раздражати»
Слова, мов грона винограду,
А ми якось у рідній хаті
Дамо собі, панове, раду!**

Зоря Кірпи

Пам'яті Георгія Миколайовича Кірпи.

Спитайте в Горині, що до Дніпра спішить,
Спитайте тополину і калину,
Спитайте у Клубівки, що бринить
Струною болю у грудневу днину.
Чому та дата б'є набатом в дзвін?
Чом чорним круком над землею лине?
Бо в день отой упав Вкраїни син,
Що перед ворогом не падав на коліна.
Він змія подолати не зумів,
Немов Георгій – воїн сил небесних.
Він у борні, як смолоскип, згорів,
Побідоносця славного похресник.
Схилило небо чорні прапори,
Сумують Горинь і батьківська хата.
Сльозу непрохану з очей зітри,
Сльозою не омита біль утрати.
Вулканом гнів клекаче день і ніч,
Кличе до волі, боротьби, звитяги.
У світі злоби, лжі і протиріч
Живуть Кірпи стремління і відвага.
Воскресне в боротьбі його земля,
Народить небо нові покоління.
Та завше нас вестиме й окриля,
Зорі Кірпи негаснуче проміння.

Відчарували темні ночі рясно,
Літа на крилах полетіли в даль.
Стискає серце невимовний жаль
За тими, що зірницями погасли.
У відзеркаллі неба і криниць
Палає знову пам'яті начало.
І образ той привітний й величавий
Постав у ореолі таємниць.
Там, де Георгій ще колись малим
Ногами босими збивав холодні роси,
Його слова пророчі безголосо
В світи розносить вітер-пілігрим.
Через лани, моря і океани,
Через карпатські гори і ліси.
Собі добра і ласки не просив,
Бо біль України в серці ніс, мов рану.
Нема пророка у своїй Вітчизні,
І сум не розділити на усіх.
Згоріла свічка на вселенській тризні,
А пам'ять світла, мов різдвяний сніг.

Нема вже тих, кому ми свято вірили,
За кими йшли, немов на правий суд.
Їх по одному розстріляли кілери,
Скосила їх, немов травинку, лють.
Скосила, наче житечко у полі,
Стоптала до коріння, мов орда.
Нема Кірпи, Гонгадзе, Чорновола,
Залишився полин і лобода.
Нема отих, що кликали до волі,
Що розбудили доленосну рань.
Але незгасне, мов зоря ніколи
Вогонь священний, віщих починань.
Нові Ікари на всевільних крилах
До сонця слово правди понесуть.
Ні кілери, ані ворожі сили
На манівці з дорги не зібють.
Нема Кірпи, Гонгадзе, Чорновола.
Мов факел, Гірник спалахнув в імлі.
Голгофа болю на шляху до волі
Вінком терновим знову на чолі.

Зміст

Український роде – гордий Прометею.....	3
Як прожити у Вітчизні без Вітчизни.....	5
Чи ваше серце салом обросло.....	6
Мені вночі наснилася війна.....	7
Різдво у бліндажі.....	8
І знову скалить на Україну зуби... ..	9
Там не гудуть над вишнями хрущі... ..	10
А крові вже не скиби, а лани.....	11
Ода землі.....	12
Літа розвіються на попіл... ..	13
Героям Крут.....	15
Журливо в небі там курличуть птахи.....	16
Сповідь бійця АТО.....	17
Гармати роздирали сіру сутінь.....	18
На цвинтарі розстріляних ілюзій.....	19
Чорна звістка.....	20
Вже пророста вербовою корою.....	21
Не тримаю на тебе зла... ..	22
Коли ревуть гармати – муза спить... ..	22
Хтось каже, що очищує вогонь.....	23
Вперезали тебе автострадами... ..	23
Зима ще не воскресла, не розквітла... ..	24
Не вірив, що впаде ізнов війна... ..	25
Відмайданилось, перемайданило... ..	26
Лину до Тараса.....	27
Шахтарські яблука.....	28
А що там, на сході, про що говорять... ..	29
Не стріляли вже, майже, два дні... ..	30
Земля лежала кругла, як горіх.....	31
Вони лежали плазом на ріллі... ..	32
Молитва.....	33

Всі ми діти Бога і народу.....	34
Небесна Сотня.....	35
Палають автошини – чорний дим.....	36
Нова історія.....	38
Кров на бруківці.....	39
Коли в сорочці-безрукавці.....	40
В моєї долі два є почуття.....	41
Коли гримлять набатами Майдани.....	42
Ватрою вибухни, вилийся грізним вулканом... ..	43
Пліткує дехто, що я баламут... ..	44
Прийшла орда до влади, до стерна.....	45
Народе мій, святий і величавий... ..	46
Десь у безмежжі загубився час... ..	47
Все нині продається, все купується.....	48
Знову серце мені крає нині... ..	49
На перехрестях крутозламних дат... ..	50
Душа порожня, мов жебрацький міх.....	51
На торжищі знецінених ідей... ..	52
Нав'язливо – цитринові вітри... ..	52
І знову розпинають на хресті... ..	53
А всі чекали вітру перемін... ..	53
Привикли ми терпіти і чекать... ..	54
І знову все перекручують... ..	55
В краю блюзнірства та інтриг.....	56
Я за собою залишаю право.....	56
Проснись – щоби історію не проспати... ..	57
Перешиванці і у вишиванці.....	57
Яка ще нація на кулі.....	58
Зоря Кірпи.....	59
Відчарували темні ночі рясно.....	60
Нема вже тих, кому ми свято вірили... ..	61

Літературно-художнє видання
Війтенко Іван Дмитрович
«СКЕЛЯ ПРОМЕТЕЯ»
Громадянська лірика

ББК84(4УКР)

Коломия
2017

Редагування і набір тексту авторські.
Верстка, дизайн Ігоря Зварича

Здано до складання 8.09.2017
Підписано до друку 14.09.2017
Формат: 60x84/16. Умовн. друк. арк. 2.
Папір офсетний № 1. Друк офсетний.
Тираж 300 примірн.